

Kaj pa je to?

Pri Smodinovih so imeli čvetero otročičev. Bili so še skoro vsi samosrajčniki. Ravno prav je bilo, da je spomladi pripeljala muca-starica dol s podstrešja štiri mlade mucike. Imel je vsak otročaj svojo, in ni bilo prepira med njimi radi pestovanja. To je bilo pa tudi kobaljenja in prekucevanja, pri obojni in med obojno mladino! Bili so drugi drugim v zabavo in kratek čas, otroci mačicam, mačice otrokom. Saj so še odrastlemu človeku ljubke živalce v prijetno razvedrilo. Celo od sv. Janeza evangelista, tega globokega modrijana, se ve, da se je rad pozabaval s svojim ptičem. Kolikobolj ima šele mladina veselje s poskočno mlado živalco. I no, kar se rado veseli, skupaj leti!

Kako naj vam popišem vse, kar je počela Smodinova mladež ono poletje! Vsak dan so se spomnili kaj novega, ako ne otroci, pa mačice. Bliskoma jim je potekal dan za dnem. Prišla je jesen, in jelo je dišati po snegu. In tudi snežiti je začelo kar zlepega. Najprej en kosmič, en sam. Pa zopet eden, ondi dva vkup. Potem en prav velik, dva velika, pet... dvajset... kar sto... vse polno... čez in čez. Bil je prvi sneg.

To je bil tedaj spet „semenj“ okoli Smodinovih! Mačice so prilezle čez prag, gledale gor, dol, sem, tja, vsekrižem, kakor bi popraševale: „Kaj pa je to? Pol plaho, pol radovedno, bo li to jed ali igrača, ali kaj? Naj bo že, kar hoče, ujeti bo treba to reč, pa se bo videlo, kaj je.“

Tep, tep, tep — s tačico! Toda bela stvarca je kar izginila na mokrih tleh. Čudna reč to, tako velika kot zaplata ti pade na zemljo, pa je ni več. Velika uganjka to za neizkušeno mačjo mladino.

Tudi Smodinova otročad ni mirovala tisti dan. Vsi so bili pred hišo, kazali in šteli so kosmiče, lovili jih v klobuke, na roke, na nos, celo v usta. Rajali so in skakali in se veselili prvega snega.

„Ali se mi ne spravite hitro za peč!“ so se oglasili mati Smodinka iz kuhinje.

Menite li, da jih je kdo slišal? Vrišč je bil vedno večji, rajali so dalje.

Ni minilo sedem dni, pa se je naletelo snega čez koleno. Burja je piskala okrog oglov, in skozi vsako špranjo in luknjico je cvilila tanka pesem.

Na Smodinovem ognjišču v gorki kuhinji se je vse gnjetlo okrog ognja. Otrok je bil napoti otroku, in izza pokrova, izza pokrivače in izza vsacega lonca so šterlele mačje brke. Smodinova mati so komaj sproti grabili krive kosmate mačje hrbte in jih metali z ognjišča:

„Ali se mi ne spraviš, grdoba mačja! Vi se mi pa tudi že spravite izpod nog!“ dejali so otročajem.

Za-se so si pa mislili Smodinova mati: „No Mica, saj tudi ti nisa bila nekoč pametnejša, kot so zdaj tvoji otroci. Kolikokrat si menila, da bo kakšna stvar prav dobra in prijetna. Toda, ko si jo dosegla, si pa spoznala, da je bila samo vodena snežinka, prazna reč.“

Ferd. Gregorc.

Sreča v nesreči.

I.

ože, jaz grem domov!“

„Le pojdi.““

In Jože je odprl vrata svojemu štiriletnemu bratcu Peterčku, sam pa je ostal pri Dolinarjevih.

Precej snega je padlo tisto zimo. Ravno pred par dnevi je močno snežilo. Vsa pota so bila na novo izmetana. Ob potu je bilo toliko snega, da se ni prav nič videl iz njega Peterček, ko je šel proti domu, kakor je mislil. Ali Peterček je že zašel.

Dolinarjeva hiša je bila dobro četrť ure proč od Kopitarjeve. Dolgo je hodil že Peterček, pa le ni prišel